

BEROEPSBELANGEN.

ONTFUTSELING VAN HET BEROEPSGEHEIM.

Onlangs heeft te Amsterdam een vechtpartij plaats gehad, waarbij vermoedelijk eenige deelnemers verwondingen hebben opgedaan. Kort daarop verscheen een rechercheur ten huize van een dokter in de buurt, en, waarschijnlijk bij ondervinding wetende, dat een dokter toch geen inlichtingen geeft, als hem gevraagd wordt, of hij personen verbonden heeft, vroeg hij de dienstbode daarnaar. Het kloeke meisje gedroeg zich als een dokter en zeide niets, hoewel zij geen eed had afgelegd. Maar het zou toch niet te verwonderen zijn geweest, als het ontzag voor den sterken arm en de mededeelzaamheid, dienstmeisjes eigen, haar aan het praten hadden gebracht. Daarom moet men het optreden der recherche als een fout beschouwen, een handeling in strijd met het vonnis van den Hoogen Raad in 1913, welk vonnis in de eerste plaats door de organen van justitie en politie dient te worden geëerbiedigd. Niet genoeg kan worden herhaald, dat een zieke of gewonde zich gerust in behandeling van een arts moet kunnen begeven, en daarom moet het asylrecht van de spreekkamer door de politie en justitie worden ontzien. Het uithooren van een dienstbode is hetzelfde als het in beslag nemen van aantekeningen van een arts of verpleegster, waarmede door de justitie wel eens is bedreigd; het is verkrachting van het beroepsgeheim.

De recherche heeft vooral in den laatsten tijd door haar ijver, moed en scherpzinnigheid een welverdiende bewondering verworven bij de geheele bevolking, „gezochte persoonlijkheden” misschien uitgezonderd. Maar hier meenen wij haar te mogen toeroepen: laat uw ijver u niet te ver voeren; de drempel van het huis van den arts zij de grens van het gebied uwer naspeuringen.

PINKHOF.

DE TOESTAND DER DÜITSCHER ARTSEN. — Teekenend voor den maatschappelijken achteruitgang van de Duitse artsen zijn een vermaning en een verhaaltje in het *Gross-Berliner Aerzteblatt*. De vermaning, van een inzender, is deze, dat de artsen zich niet moeten schamen, werk van lagere orde te zoeken om hun brood te verdienen. Hun beroep kan hen toch niet meer onderhouden. Een collega verdient 400 mark per avond als kellner. Niet ieder heeft daartoe de geschiktheid en de talenkennis. Maar dan is er wel ander werk, en de toestanden in de maatschappij zijn zoo door en door veranderd, dat men van lager of hooger niet meer kan spreken. Het lompenproletariaat is thans de middenklasse, waarvan de artsen toch reeds de laagste welvaartklasse vormden. En het verhaaltje, als waar verteld, is van een meisje van vijf jaar, dat tot een dame die haar schertsend haar paraplutje vroeg, zeide, waarom koopt u er zelf geen? Op haar antwoord: daarvoor heb ik geen geld, was het wederwoord van het ondragelijk wijze oude wijfje: dan is uw vader zeker arts.

VOORSTELLEN TOT HERVORMING VAN HET ZIEKENFONDSWEZEN. — De *Berliner Aerzte-Correspondenz* bevat een gedachtenwisseling over voorstellen van KIRSTEIN om het ziekenfondswezen grondig te hervormen. De belooning van den arts moet een behoorlijke zijn, overeenkomstig de door hem gebrachte